

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 17.

Den 15. Mai 1878.

Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Mars-Konferencen i Salt Lake City.

(Fra «Deseret News.»)

Følge tagen Bestemmelse i den sidste halvaarlige Konference, der afholdtes i Saltstaden, aabnedes den otte og fyrrtyvende Mars-Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Bellige i Tabernaklet i Saltstaden den 6te April 1878, Kl. 10 Form.

Præsident John Taylor præsiderede.

Nærværende paa Forhøjningen:

Af de tolv Apostle: John Taylor, Wilford Woodruff, Orson Hyde, Orson Pratt, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Craftus Snow, Franklin D. Richards, George D. Cannon, Brigham Young og Joseph F. Smith.

Raadgivere til de Tolv: John W. Young og Daniel S. Wells. Patriark John Smith.

Af de første syv Præsidenter for de Halvfjerds: Joseph Young, Albert P. Rockwood, John Van Cott og Horace S. Eldredge.

Af Præsidentskabet for Salt Lake Stav af Zion: Angus M. Cannon, David D. Calder og Joseph E. Taylor.

Af Præsidentskabet for Højpræsterne

i denne Stav af Zion: Elias Morris og Edward Snelgrove.

Af Præsidentskabet for Kirkens Bispømme: Edward Hunter og L. W. Hardy.

Efter som Vejret var usædvanligt smukt, var der en Mængde tilstede fra enhver Stav af Zion overalt i Territoriet. Konferencen blev kaldt til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang: «Earth with her ten thousand flowers.»

Bøn af Ældste Orson Pratt.

Koret sang: «Softly beams the sacred dawning.»

Ældste Wilford Woodruff udtalte, at den Kjendsgjerning, at vi have et Zion, en Kirke, et Rige og et Evangelium, burde fylde vore Hjerter med Taksigelse for, at vi komme i Berøring med saadanne Velsignelser, Privilegier og Ansvarligheder i Forbindelse dermed. Ved i Tankerne at gaa et halvt Hundrede Aar tilbage i Tiden, blev han følelsesfuldt erindret om hvor Faa, der ere tilbage af dem, der tog en livlig og fremragende Del i at lægge Grunden til

dette store Sidste Dages Bærk. Denne Kirke og Aige blev først organiseret formedelst Betjening af hellige Engle fra Himlen, og er siden hin Tid blevet styrket formedelst Aabenbaring fra Gud. Ephraims Træ, hvilket er Mormons Bog, og Juda Træ, hvilket er Biblen, ere staaende Vidnesbyrd til denne Slægt om Sandheden af Guds Bærk i disse sidste Dage. Profetierne i hver af disse Bøger enten ere eller ville blive bogstaveligt opfyldte indtil den mindste Løddel, uagtet den fremherskende Vantro, der i saa almindelig en Grad eksisterer i denne Slægt.

Han indfærpede de Sidste Dages Hellige som et Samfund troligen at varetage Bygningen af Templer, paa det at Evangeliets Ordiancer kunne blive udførte for de Døde. Gud kræver dette af sit Folks Hænder, og han vil rigeligen opholde og velsigne dem i deres Bestræbelser. Talte om de uvurderlige Velsignelser, som Gud tilbedte Tusinder og Titusinder af Sidste Dages Hellige, da de først annammede Evangeliet i deres Fødelande, derfor ere de et Folk, som har Tro paa Gud og vil udføre det store Bærk, som er betroet til deres Omfarg. Og dersom vi kun kunne opnaa evigt Liv, da ville vi sikre os den største Gave, som Gud kan stænte sine Børn. Han sluttede med at velsigne hele Forsamlingen og give et kort Omrids af sit nylige Besøg i St. George og sin Virken i Templet.

Ældste Lorenzo Snow talte dernæst til Konferencen. Vi ere afhængige af den Hellig Aand for Dplysning, Vi ere maaske lidt sendrægtige i at benytte de Privilegier, der stilles indenfor vor Rækkewe, naar vi saaledes møde sammen. Evangeliet aabner for vort Blik en stor og herlig Fremtid af Dphjælse for dem, som ere trofaste og opfylde og udføre de nødvendige Betingelser og Arbejder under Aabenbaringens Aand, der kun kan

erhverves ved et Liv i Renhed og Hengivenhed til de guddommelige Ting. Kjendskab til Gud og hans Søn Jesum Kristus er Frelse og evigt Liv. Og de Arbejder, der paalægges os af Evangeliet, ere af en dobbelt Natur, timelig og aandelig. Saaledes er denne Uddelings Karakter, og ved Foreningen af disse to Ting, det Timelige og det Aandelige, omfattes enhver Pligt, som indeholdes i en Sidste Dages Helligs Liv. Disse Arbejder skulde være karakteriserede af Enighed, ifølge Himlens Aabenbaringer, saa at vore Bestræbelser kunne være i Overensstemmelse med Guds Sind og Vilje.

De Sidste Dages Hellige kunne ikke nyde nogen større Glæde end ved at arbejde efter den Forenede Ordens Principer, saaledes som de ere aabenbarede i Lærdommens og Pagtens Bog, og under Ledelse af Guds Tjenere, der ere blevne bestfikkede ved vor nylige Organisation, hvilke, dersom de ere ydmyge og fyldte med den Hellig Aand, ville arbejde for Folkets Bedste. Dersom de Sidste Dages Hellige nogeninde blive et større og mægtigere Folk end de øvrige Nationer paa Jorden, saa vil det ikke være formedelst deres overlegne Antal, men formedelst højere, overlegne Principer og rent Levnet, udvist Dag efter Dag. Ingen, som indtager en fremragende Stilling iblandt de Sidste Dages Hellige, kan nyde deres Tillid og Agtelse, over hvem de præfidere, uden at deres Selvoportrelse og uegenyttige Aand tilkjendegives til Folkets Bedste. Der behøves nu Mange i de Helliges talrige Settlementer til at lede i Folkets Interessé, til at aabne og oprette Hjemme-Industrier, bygge Skole- og Forsamlingshuse, etc. Der er en bestandig Nydelse og Glæde ved at arbejde for Andres Interessé, og udføre den store Gjerning, som Gud har paalagt os.

Ældste B. Young har Vidnesbyrd

om Sandheden. Han var overbevist om, at Gud velsignede dette Folk uagtet alle vore Svagheder. Han beklagede, at Skepticisme existerede iblandt nogle af vore Unge og ønskede, at større Enighed var i vor Midte. Han dablede Begjær efter personlig Fordel og Ophjælpelse til Skade for Folket. Efter nogle faa korte og energiske Bemærkninger af en praktisk Natur, bad han Gud velsigne de Hellige under Konferencen.

Koret sang Hymnen:

Resound his praise.

Konferencen sluttedes til Kl. 2.

Takvigelse af Raadgiver D. S. Wells.

Kl. 2 Eftermiddag.

Koret sang:

Come all ye saints, who dwell
on earth.

Bøn af Ældste George D. Cannon.

Koret sang:

Hark, listen to the trumpeters.
Ældste Franklin D. Richards sagde, at han delte Glæde og Taknemmelighed med alle sande Hellige for de fælles Velsignelser, som omringe os idag. Vi foruroliges ikke ved Krigens Lyd i vor Midte eller paa vore Grændser, ej heller lide vi under Mangel af dagligt Brød, saaledes som paa nogle Steder paa Jorden, ingen af vore Folk have døet af Mangel paa Livets første Nødvendigheder.

Han paaviste derefter de Fordele, som Tusinder i Territoriet havde nydt fornedelst det vedvarende Emigrationsfond, og de, som have været mest trofaste i at betale deres Skyld til Fondet og mest bestemte i at betale Tiende, have været iblandt de mest Velsignede i hele Samsundet. Med Hensyn til Landets Love er der Ingen, der kan eller i Biværeligheden mere helligt overholde Landets Love end de Sidste Dages Hellige, og Ingen kan paavise en eneste Krænkelse deraf, indtil de Forenede Staters Kon-

gres vedtog en Lov, der strafborgjorde Jagttagelsen af en af de Befalinger, som Gud har givet sit Folk, følgerlig bleve vi drevne til at afgjøre, hvem vi skulde adlyde, Gud eller Menneskene, og vi foretrak uden mindste Tvilvraadighed at adlyde Gud hellere end Menneskene og overlade Udfaldet i hans Hænder, uagtet denne Lovs Overholdelse har kostet noget af det bedste Blod paa Jorden.

Vi ere endnu fast besluttede paa at gjøre Gud vor Ven og stole paa ham i Fremtiden ligesom i Fortiden.

Han talte derefter om de Vanskeligheder og Farer, som svævede over denne Nation, medmindre de omvende sig fra deres Synder og politiske Fordærvelse og søge Guds Velbehag og Velsignelse ved at gjøre ret og opholde korrekte Principer og Sæder.

Talte om den store Del af vor Befolkning, som bestod af Børn, idet den i det Mindste udgjorde en Trediedel af vort hele Folk. Hvor vigtigt er det derfor ikke, at de i deres tidlige Alder skulde blive lærte at frygte Gud og holde hans Befalinger, saa at de kunne være istand til at modstaa de onde Indflydelser, som de tidligere eller senere ville have at kæmpe med. Han dvælede dernæst ved Enighed, som et af vor Religions Livsprinciper, og det skulde nøje indpræntes paa de Unges Sind.

Han var glad ved af Gaarsdagens Forsamling at se, at der tilkjendegaves en livligere Følelse for vor Co-operative Institution. Medens mange store Handelsehuse vare blevne opløste ved Tidernes Tryk, havde denne Institution bevaret sin Eksistens, og den foregaaende Dag erklæret et Udbytte af 2 Procent. Han haabede, at Enhvers Tillid til denne Institution vilde forøges, og at det hele Folk vilde opholde den, saa at den kunde vedblive at være en kraft og Velsignelse i vor Midte.

Ældste Erastus Snow talte derefter til Forsamlingen. Af alle de Folk, som bo paa Jordens Overflade, er intet under større Forpligtelser til Herren end de Sidste Dages Hellige. Vi have her Repræsentanter fra næsten enhver Nation under Himlen, og vi se de forskjellige Racer i dette Territorium blande sig med hverandre med alle deres mangfoldige Forskjelligheder og Gjendommeligheder. Det er intet nyt Evangelium eller nogen ny Kristendom, som Gud har aabenbaret, men en mere fuldelig Udvikling af, hvad der forhen eksisterede. Europas og Amerikas kristne Folk have saa meget afvejet fra Kristendommens tydelige Principer, saaledes som de lærtes i fordums Tidsalbre, at, som en Følge deraf, Bantro gaar igjennem Landet. De have mistet Magtens Røgler i disse de sidste Dage. Guds frygtighed er ingen Hemmelighed undtagen for de Uvidende, Alt er tydeligt og let at forstaa for det Sind, som oplyses af Guds Aand. Alle Ting styres ved Lov og ere sammenlignelsesvis tydelige, naar de forstaaes. Djergenes raa Erts bliver, efterat være bleven bearbejdet formedelst Kemiens Videnskab, omdannet til nyttige Gjenstande for det daglige Liv. Vore Aander ere vore Tabernaklers udtrykte Billede og forenede ere de, saasom Skrifterne lære os, Guds udtrykte Billede. Hemmeligheden for Nogle er, hvorledes et Væsen med Tabernakel kan styre Himmellegerne og saa at sige holde Planeterne i Ligevægt, og hvorledes og ved hvilken Kraft han kan være allestedsnærværende. Dette synes at have været Hovedgrunden til saadanne fejlslagne Anstuelser, som den kristne Verden nærer med Hensyn til Gud, hvem de kun erkjende som værende en Aand. Taleren viste Skriftens Lærdom om Guddommen, som gjøres endnu tydeligere ved Aabenbaringer fra Gud i

denne Uddeling. Han talte dernæst om Nødvendigheden af, at de Sidste Dages Hellige varetog deres Religions praktiske Pligter, saa at vi kunne blive et Rige af Præster og berettigede til alle de Betsignelser og al den Herlighed, som tilhører det hellige Præstedømme. Vor Raas er fremad, lad os da fatte Mod og gjøre ret, og naar Retfærdighedsregeringen kommer, skulle vi nyde al den Lykke og Herlighed, som vi forvente, dersom vi kun trofast vedblive at holde Guds Befalinger.

Koret sang Hymnen:

Sing unto God.

Konferencen sluttedes indtil Søndag Formiddag Kl. 10.

Taksigelse af Ældste C. C. Nich.

Anden Dag.

Søndag den 7de April, Kl. 10 Form.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang:

The rising sun has chased the night.

Bøn af Ældste Brigham Young.

Koret sang:

To Him, who made the world.

Ældste Drson Pratt læste et Uddrag af Mormons Bog om „Beskæringen af Vingaarden for sidste Gang.“ Tjeneren, som der tales om i denne Signelse, var de sidste Dages Profet og Seer, Joseph Smith. Ordene i denne Signelse vare Ordene af en fordums Profet, som levede paa dette Fastland. Igaar for otte og fyrretyve Aar siden blev Guds Kirke organiseret med sex Medlemmer, og siden den Tid har Gud fra Tid til anden aabenbaret en mere fuldkommen Organisation, eftersom dens Medlemmers Antal forpøgedes og deres Forholdes Nødvendigheder krævede. Apostle, Højpræster, Halvprofets, Biskopper etc., ordineredes til at ordne Kirkens timelige og aandelige

Anliggender, paa det at ingen Splidagtighed i Følelser skulde existere, men at Enighed skulde være et Særkjende paa hele Samfundet.

Han forklarede de Pligter, som paa-hvile de forskjellige Grader i Præstedøm-met, og de Ansvarligheder medfølgende deres særskilte Stillinger.

Denne mere fuldkomne Organisation, saaledes som den nu existerer, er forat opfylde den Almægtiges Planer og Hensigter og forat gjøre Kirken til et mere fuldkomment Legeme og Samfund, hvor Enighed i enhver Betydning af Ordet kan herske i den Højstes Helliges Midte. Den Enighed iblandt Guds Folk i disse Bjerge, der tilsigtes ved vor nu-værende Organisation, kræver ingen Lov, og der kan ikke med Rimelighed findes Fejl derved af nogen af dette Fjællands Indbyggere. Der er ingen Gjenstand, hverken af aandelig, politisk eller hvilkensomhelst Bestaafenhed, uden at Enighed i Interesse og Djemed vil vise sig at være en stor Velsignelse iblandt Folket. Dette er, hvad vi stræbe efter og have for Øje. Han ønskede, at hele Verden skulde forstaa vor sande Stilling, thi vi bestræbe os for at blive Gæst i Politisk saavel som i Religion, idet vi have Folkets Bedste for Øje og ikke bruge andre Midler end strengt konstitutionelle.

Ældste George D. Cannon sagde, at indtil for faa Dage siden havde han ingen Ide om at være nærværende ved denne interessante Lejlighed, men idet han havde vigtige Forretninger at vare-tage her, var han glad ved for en Uges-tid siden at være bleven istand til at ordne det saaledes, at han kunde faa Rejsetilladelse og være istand til at til-bringe nogle faa Dage med sine Brødre i disse Dale. Vi leve i en meget betyd-ningsfuld Tidsperiode; der er en umaad-elig Del Arbejde at udføre. Ansvar-

ligheder ophobe sig over os, og ethvert Øjeblik af vor Tid synes at kræve Hand-ling af vore Hænder. Omend kun faa i Antal havde vi dog gjort et dybt Ind-tryk paa den religiøse, politiske og viden-skabelige Verden, og han tilskrev denne Kjendsgjerning Guds Kraft, der ledsagede dette Folks Virken. Ethvert Individ ud-øver en Indflydelse til det Gode eller til det Onde. Det er almindeligt anerkjendt, at dette Territorium er fremragende for dets gode Regjering, Udruelighed, Mo-ralitet og Frihed for stor Gjæld. Med disse og mange andre Fordele, som exi-tere i dette Territorium, med en Befolk-ning af mere end femten Tusinde over hvad der udkræves til en Stat, kunne vi dog ikke nyde det Privilegium at blive optaget i Staternes Forbund. Hvorfor? Han kjendte ingen anden Grund end den, at vi anerkjende Polygami i vor Tro, uagtet Praktiseringen heraf ikke var ud-strakt.

Her er et stort Samfund, som i Antal og formedelst hver anden Kvalifikation er berettiget til en Stats Regjering, og dog fornægtet dette Privilegium, fordi Halvde-len af Folket praktiserer Polygami. Det synes, som om denne Nation er fast be-sluttet paa at give dette Princip Verdens-betydning. Dog vil den Tid komme, da dette Folks Rettigheder ville ikke alene blive respekterede men tillige nydte, po-litisk og religiøs Friheds Daggrøn sees allerede i Horisonten; de mange Foru-rettelser, som ere blevene tilføjede dette Folk, have ledet til at lære os at øve Overbærenhed og Staaansel og mere ful-delig at berede os til at vurdere Frihe-dens sande Principer og politisk Friheds Rettigheder, naar Tiden derfor kommer, hvilket den sikkerlig vil, og at udstrække Fordelen heraf til Andre. Han var ble-ven lært at betragte Konstitutionen som en Institution af himmelsk Oprindelse, som

det var de Sidste Dages Helliges Bestemmelse at forsvare, naar den stolbe komme i Fare for Tilintetgjørelse. Han gav derefter nogle udmærkede Raad til Bisopperne om at være interesserede i at finde Bestjæftigelse til Enhver i deres Ward, ligesledes at opmuntre vore unge Mænd til at gifte sig, naar de vare i en passende Alder, og at paase vore Unges passende Opdragelse og Undervisning. Han fortsatte i en kraftfuld Henvendelse at indskarpe Betydningen af at faa vore Børn fuldstændigt oplærte i enhver nyttig Bestjæftigelse, hvilket vil overordentlig dygtiggjøre dem til enhver Stilling, som de i deres senere Liv maatte blive kaldede til at udføre.

Koret sang Hymnen:

The Lord will comfort Zion.

Taksigelse af Præsident Joseph Young.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang:

Though deepening trials throug
your way.

Bøn af Ældste Franklin D. Richards.

Koret sang:

Again we meet around the board.

Herrens Nadver administreredes.

Præsident John Taylor talte til Konferencen. Han sølte tilfreds ved at være Bidne til den Enighed, som eksisterede iblandt dette Folk med Hensyn til evig Sandheds store Principer, thi i den bestod vor Styrke, og i Gud leve, røres og ere vi. Derfom vi nogenfinde opnaa evigt Liv, vil det være formedelst vor himmelske Faders hjærlighedsfulde Naade og hans Søn, Jesus Kristus, vor Frelfers Fortjeneste og Dpofrelse. Den Gud, vi dyrke, er Faderen til alle Menneskers Mander, som bo paa Jordens Overflade, og han styrer hele Menneske-

slægtens Skjæbne. Herren har i disse sidste Dage og for Menneskeslægten Bedste aabenbaret sin Vilje og udpeget den Naade, hvorpaa vi kunne sikre os evig Lykke i Guds celestiale Rige. Han har gjengivet det evige Evangelium med alle dets Gaver, Kræfter og Herlighed. Han har udvalgt sine Tjenere og udsendt dem som Sendebud til Jordens Nationer. Han har sat os her i Overensstemmelse med visse evige Principer, der eksisterede i Himlen, før Verden var. Det Bærf, hvori vi ere bestjæftigede, er ikke Menneskeværk, det har ikke sin Oprindelse fra Menneskene, men der er blevet profeteret derom af alle de hellige Profeter siden Verdens Skabelse. Det er Tidernes Fyldests Husholdning. Al Rundskab, som vi have erholdt om Gud, er udsprungen fra Gud formedelst hellige Engles Betjening og formedelst ham selv og hans Søn Jesus Kristus. Vi skyldte ikke Joseph Smith, Brigham Young eller de Tolv Apostle, Guds Vilje og Sind, undtagen som hans Tjenere. Gud anviste sine Tjenere at gaa til Verden forat lære Menneskeslægten Frelsens Vej og ikke forat blive lærte af Menneskene, thi de vare afvegne fra Gud og hans Vej. Vi ere blevne samlede tilfammen i disse Dale paa det, at der kunde være et Folk, som vilde lytte til Guds Ord og Vilje og blive Frelser paa Zions Bjerg. Derfom vi retteligen forstod og statterede vor Stilling overfor Gud, saa vilde vi se Tingene meget forskjelligt fra nu. Vi ere ikke her forat søge vore egne Interesser og Fordel, men forat lære Livets Love og lære Folket Frelsens Vej. Gud er een, de, som dvæle i hans Nærverelse ere Et, og vi som et Folk burde være Et — Et i Tro, Et i Handling, Et med Gud, Et med de hellige Engle, Et i Tiden og Et i al Ewigheid. Forat sikre denne Enighed blev Daaben indført,

faa at vi alle kunde deltage i een Daab og nyde den selsomme Aand, saa at de Hellige kunde blive bragte i Samfund med den Almægtige, og deres forenede Bønner kunne opstige for Sabbathens Herres Øren. Jordens Nationer have deres Repræsentanter og Udsendinge med Myndighed og Fuldmagt til at handle paa deres Begne; men Joseph Smith var Guds udkaarne Udsending, befuldmyndiget til at grundfæste Guds Kirke og Rige paa Jorden. Han udvalgte ligeledes Andre ved Aabenbaring saasom Apostle, Højpræster, Bistopper og alle andre fornødne Embedsmænd forat styre Kirkens Anliggender. Den nuværende Organisation i de forskjellige Staver af Zion er efter Himlens Mønster og blev aabenbaret af Herren til hans Tjenere. Vore Ordinanacer for de Døde ere kun en Del af den samme store Frelsningsplan, som vi have annammet. Det er derfor af yderste Vigtighed, at vi, som holde det hellige Præstedømme, skulde være hæderlige Repræsentanter for Gud paa Jorden. Den Tid vil komme, da enhver Hindring vil blive ryddet af Vejen, og denne Verdens Riger ville blive vor Guds og hans Kristi Riger; Enighed maa derfor være vort Løsen; hvadsomhelst, der leder til at adskille og frembringe Splid, kommer fra en ond Kilde, men Alt, hvad der leder til at forene, sammenknytte og ophøje, kommer fra Gud. Vore Fjælsker imod Verden burde være Venlighed, Bælgjørenhed og Velvilje; dette Folk vil voge og forges, og den Tid vil komme, da Strid, Elendighed og Blodsudgydelse vil være iblandt Jordens Nationer og ligeledes i den amerikanske Nation; dette kunne vi ikke afvende, men Profeternes Forudsigelser maa opfyldes. Apostelskabets Pligt er at opbygge, vaage over og forsvare Zions Interesser; ikke at berige sig ved smudsig Binding eller at

søge at ophøje sig selv. Han forklarede derefter Højpræsterens Pligter. Dette Kvorum var en Slags Uddannelsesskole forat berede dem til at indtage præsidierende Stillinger i de forskjellige Staver af Zion. Mange flere Staver ville endnu blive organiserede, og han haabede, at Bønderne ville gjøre sig stikkede til at udfylde ansvarlige Stillinger, som de snart kunde blive kaldede til at overtage. Han talte dernæst om den Arbejdsmark, der nu aabnede sig i Herrens Vingård for de Halvfjerds. Han opfordrede Præsidenterne for de Halvfjerds til at belære Medlemmerne af deres respektive Kvorum'er om deres Pligter. Han henvendte sig dernæst til Elbsterne og Præsidenterne for Staverne, idet han gav dem særegne Instruktioener og paalagde dem at sørge godt for de Fattige og at finde Veskjæftiggelse til Folket. Han gjorde en kraftig Opfordring til hele Folket angaaende det Bedvarende Emigrationsfond. Ingen Mand er retferdiggjort i at søge at berige sig og forsømme at betale sin Gjæld til dette Fond. Bygningen af Templer var et vigtigt Arbejde. Der vilde muligvis blive givet Rapport over Fremskridtet paa de tre Templer, der nu ere under Opførelse, førend Konferencens Slutning.

Der blev dernæst hentydet til Betalingen af Tiende.. Han søgte til at give de Hellige Roes for saa gavmildt at have efterkommet Opfordringen til at yde Bidrag til Templer og andre prisværdige Foretagender. Medens disse Opfordringer vedbleve at vare, haabede han, at Ingen blev trykket men opmuntret til at gjøre det Bedste de kunde. Undervisning blev ligeledes berøpt og tilskyndet. De gjensidige Uddannelsessforeninger af begge Kjøen gav ham megen Tilfredsstillelse, Han anbefalede ligeledes Hjelpeforeningerne, hvoraf de

første bleve organiserede af Profeten Joseph Smith, ved hvilken Lejlighed han selv var nærværende. „Maa Gud vel-signe Eder Søstre, thi Eders Belgjør-
hed og Kjærlighedsgjæringer ere store, og I gjøre et ædelt Arbejde.“ Han slut-
tede med at nedbede Himlens Betsignelse
over den hele Forsamling.

Roret sang Hymnen:
Arise for thy light is come.
Konferencen sluttedes til den paa-
følgende Dag, Mandag, Kl. 10 Form.
Laksigelse af Eldeste George D.
Cannon. (Fortf.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Mai.

Jodemissionen.

„Skulle Jøderne omvendes til Kristendommen?“ er et Spørgsmaal, som op-
staar i vort Sind, da der viser sig en Bevægelse i dette Njemed iblandt en vis
Klasse Kristne. Store Anstrængelser ere bleve gjorte og store Summer udgivne
forat omvende Jøderne til Kristendommen; men Frugterne af dette Arbejde og alle
disse Omkostninger ere ringe, thi kun Faa have annammet Kristendommen, og ofte
er en god Jøde bleven forvandlet til en daarlig Kristen, saa at der er bleven gjort
mere Ondt end Godt. Jøderne ere meget hjælpsomme mod hverandre, men naar
de antage Kristendommen, maa de hjælpe sig selv; det er stor Tvivl underkastet, om
den kristne Sædelighed er saaledes, at den bringer Jøden til dyb Erkjendelse af
hans Troes Underlegenhed. Dersom vi betragte den Maade, hvorpaa Jøderne
opdrage deres Børn og sammenligne dette med det løse System, som findes i Cri-
stenheden, saa forundrer det os, at de Kristne ville bortpødsle Tid og Penge paa at
lære Jøderne, hvorledes de skulle leve. Hvilket Gjøglespil med Kristendommen er
ikke disse selvbestalte Missionærers Profelytmageri; de gaa ud og prædike uden
at være udsendte og uden Fuldmagt fra det høje Væsen, i hvis Navn de handle, og
de søge at aabne Dørene paa et Folk, paa hvem Herren har lagt aandeligt Mærke
indtil „Hedningernes Liden fuldkommes“.

Hvad har Nutidens uægte Kristendoms-lære at give Jøden i Bytte for Mose-
lov? En Form, lige saa dødt og kraftløs som de mosaiske Betsægter; et System,
sigende sig at være rent og himmelsk, men som ej har Magt til at forebygge Mis-
gjæringer i sit eget Samsund, men tillader de uhyggeligste Forbrydelser og Synder
at blomstre og forpuges under dets Bingers Skygge, en Religion, som fremavler
Sæder, der ere meget underlegne de, som de ønske at fortrænge; en Tro, som ud-
vises i Ord, men ikke i Gjærning, som ophøjer dens anerkjendte Stifter til det
Højeste i Theorien, men ej indskærper at efterleve hans Befalinger. Jøderne ville
ikke forkaste sine Fædres Love, som Alderdommen har helliget, og som bleve dem givne
fra Himlen af Jehova paa Sinajs Bjerg under Torden og Lynild, forat annamme
en Nutidens Sekt, som synes at være af menneskeligt Udspring. Han vil ikke bort-
bytte det han har lært at højsagte, og som lærer ham Retfærdighed, Ærlighed og

Kænhed for Sjæl og Legeme, for en Religion, som tillader Overtrædelse af de Love, som han vurderer og overholder. Derfom Jøbedommen er uden den Aand, som ledsagede dens Stifter, saa er Kristendommen i samme Tilstand. Hvis Jøbedommen har Gudsfrøgtigheds Skin, men er uden dens Kraft, saa er Kristendommen af samme Vækkelse. Hvis Mose Efterfølgere ej modtage nogen svarende Røst fra Himmelen paa sine forestrevne Bønner og sin udvortes Gudsdyrkelse, saa er Forholdet det samme med Nutidens Kristendom.

En ny Husholdning er indtraadt, Libernes Fylbes Husholdning; Evangeliet skal først sendes og prædiktes til Hedningerne og siden til Jøderne. „Naar Hedningernes Lider fuldkommes, da skal det ganske Israels frelses“, siger Apostlen, „thi af Zion skal Befrieren udgaa og afvende Ugudelighed fra Jakob“. Zion opbygges, Hedningernes Lider ere nær ved at fuldkommes, og Jøderne begynde med Oprigtighed at rette deres Blik mod det forjættede Land og at længes efter deres fordums Tempels Herlighed og Betsignelser, og naar Herren borttager den Blindhed, som han har ladet komme over dem, skulle de se Jesus af Nazareth at være den sande Messias. Naar Evangeliet med Kraft bliver prædikeret til dem af Udsatte i denne Kirke, naar de finde, at Kraften og Tegnene følge de Troende, at Profeten Elias er kommen, naar de lære at kjende, at det evige Evangelium er ældre end Moselov, at det kan sige ligesom dets store Forkynder: „Jør Abraham var, var jeg,“ og at den mosaiske Lov kun var et Tillæg for Overtrædelsers Skyld, da ville de ydmyge sig for Jehovah og tilbede ham i Jesu Navn. Da skal Herren vende sig til dem ligesom i gamle Dage, en „Kilde“ vil fremrinde for „Synd og Urenhed“ for hele Israels Hus, deres Bantro vil fly for evigt, og Vejen vil blive beredt for Messias, at han kan regjere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og Israels Herlighed skal være hele Jordens Glæde.

Afløsning og Bestikelse.

Uldste S. P. Neve løses fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference, og Uldste S. Jensen løses fra sin Mission i samme; begge løses for at rejse hjem med første Emigrationselskab.

Uldste William Christensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference og bestikkes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference.

Uldste J. Andersen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og bestikkes til at arbejde i Skaane Konference.

Uldste J. Christensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference og bestikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

Uldste N. Nielsen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Emigrationsaameldelse.

Det andet Emigrationssekskab for iaar kommer til at afgaa fra Kjøbenhavn den 24de næstkommande Juni. Prisen fra Kjøbenhavn til Dgden bliver den samme, som bekendtgjort i „Stjernen“ af 1ste April, d. N. Til Underretning for de Emigranter, som ønske at rejse længere end til Dgden, angive vi følgende Priser, hvis Bølg maa indbetales til Konferencepræsidenterne førend Afreisen.

Fra Dgden til Saltstaden	3 Kr. 60 Øre
„ „ „ Provo	7 — 60 —
„ „ „ York	11 — 40 —
„ „ „ Brigham City	2 — 60 —
„ „ „ Logan	5 — 70 —
„ „ „ Franklin	7 — 60 —

Børn under 5 Aar rejse frit paa Jernbanerne, imellem 5 og 12 Aar betales halv Pris. Med Hensyn til Bøgt og øvrige Anordninger se forrige Aars Instruktioner.

Konferencemoder.

Konferencemødet i Aalborg tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 13. April, Kl. 7^{1/2}. Tilstedeværende vare Missionspræsident N. C. Flygare, Konferencepræsident N. M. Petersen, samt Eldsterne D. N. Liljenqvist, J. C. Christiansen, J. Andersen, N. Nielsen og A. Hendriksen. Mødet aabnedes med Sang og Bøn af Præs. N. M. Petersen, hvorefter Missionsnærerne fra de forskjellige Grene aflagde deres Rapporter, af hvilke det fremgik, at Udfigterne for Evangeliets Fremme i Konferencen vare meget gode. Præs. N. M. Petersen var glad over Zion som et Frelsningssted; han sølte vel for de Hellige og i sin Raldelse til at arbejde i sit Fødeland. Udtalte, at Brødrene havde været meget nidkjære for Guds Bærf; opmuntrede til Trofasthed.

D. N. Liljenqvist glædede sig over Konferencens gode Stilling og Brødrenes Nidkjerhed igjennem Vinteren; har Vidnesbyrd om Evangeliet og dets Djemed og Maal her paa Jorden.

Præs. N. C. Flygare fandt den samme Aand iblandt de Hellige i Aalborg, som overalt iblandt de Hellige paa Jorden; henlebede Opmarksomheden paa Herrens Tjenere, der have forladt Alt i Zion for deres Tro. Evangeliet tilbydes nu Folket, og „Mormonismen“ vil bestandig fortsætte sin Gjerning, hvilken er den største Historien kjender.

Bøn af Eldste J. C. Christiansen.

Søndag Form. Kl. 10 Sang og Bøn af J. Andersen. Konference-Rapporten oplæstes, der udviste, at 79 vare blevne døpte siden sidste Konference. Der blev givet mange gode Raad og Lærdomme, og de Hellige sølte sig meget opbyggede.

Østermiddag Kl. 2. Sang og Bøn af Eldste N. Nielsen. Kirkens Autoriteter foresloges og vedtoges enstemmig til Dpholdelse.

Eldste J. Christensen bar Vidnesbyrd om Guds Riges Dpretelse formædelst Aabenbaring, hvilket Bærf Jntet formaar at standse. A. Hendriksen

bar et kort og kraftigt Vidnesbyrd. Præs. N. C. Flygare talte om Aabenbaring og dens Nødvendighed, henviende til Bibelen, samt de Betsignelser, som følge samme. Verdens Religion er ikke Kristi Evangelium, efterdi de fornægte Aabenbaring og Mange endog Gud. Evangeliet er et glad Budskab med fornuftige og letfattelige Principer. Sagde, at Tidernes Fylde er kommet, og at Guds Folk indsamles i Zion, hvorfra Herrens Ord skal udgaa.

Sang. Bøn af D. N. Liljenqvist.

Aften Kl. 6. Sang. Bøn af A. Hendriksen. Præs. N. M. Petersen mindede om Konferencens Betydning og Njemed. Folket burde glæde sig ved Evangeliet. Verdens Religion bringer Sorg og Melankoli, hvorpaa de forskjellige Sekter afgive Exempler. Var Vidnesbyrd om Aabenbaring og Englebetjening. Opnuntrede de Hellige til at vaage og bede og være trofaste.

Ældste D. N. Liljenqvist talte om vor Herkomst, om Guds Tilværelse, om vor Prøvestand her paa Jorden og den Hellig-Aands frelsende Indflydelse. Formanede til Undersøgelse og til at give Agt paa Tidernes Tegn. Sang. Bøn af Præs. N. M. Petersen.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde, hvori Missionarerne bleve bestilte til deres forskjellige Arbejdsmarker.

Konferencemødet i Aarhus afholdtes den 20de og 21de April, 1878. Nærværende vare: N. C. Flygare, Missions-Præsident, J. C. Nielsen, Konferencens Præsident, og Ældsterne D. N. Liljenqvist, S. Jensen, B. Christensen, Wm. Christensen og J. Christensen, Alle fra Zion, samt de i Grenene arbejdende Missionærer.

Mødet aabnedes den 20de, Kl. 8 Aften,

med Sang og Bøn. Præs. J. C. Nielsen erklærede Mødet for aabnet og lod derefter Forstanderne og Missionarerne afgive Rapporter fra de forskjellige Grenene, hvilke alle vare gode, idet de Hellige sølte til at leve deres hellige Religion; Brødrene havde havt god Lejlighed til at afholde Forsamlinger, og Udfigterne for Evangeliets Fremme vare gode. Præs. J. C. Nielsen gav derefter en kort Beretning om Konferencens Tilstand i det Hele, og Ældste S. Jensen om hans Virken i Aarhus og ligeledes Kjøbenhavns Konference, hvor han i den sidste Tid havde arbejdet.

Mødet fortsattes Søndag Formiddag. Præs. J. C. Nielsen oplæste den statistiske Rapport, ifølge hvilken 109 Individer i de sidste fem Maanedere vare blevne tillagte Kirken ved Daab. Ældste N. Christensen opnuntrede de Hellige til Ydmyghed, talte om Opstandelsen samt var Vidnesbyrd om Guds Riges Dyrrelse i disse de sidste Dage. Ældste D. N. Liljenqvist oplæste et Stykke af Bagtens Bog og gjorde nogle Bemærkninger derover, udtalte, at dersom de Hellige vare trofaste, vilde de erholde deres Legemer igjen paa Opstandelsens Morgen; gav mange gode faderlige Raad og Lærdomme.

I Eftermiddagsmødet talte Ældste J. Christensen over Guds Riges Gjenoprettelse i de sidste Dage. Kirkens Autoriteter foresloges til Dyrholdelse, hvilket enstemmig vedtoges. Præs. N. C. Flygare talte om Indsamlingens Nødvendighed, vidnede om Guds Kirkes Organisation formedelst Aabenbaring til Joseph Smith, paapegede de Trængsler, som paa Grund af Ulydighed vilde komme over Folkene, gav mange Raad og Formaning og opnuntrede de Hellige til Trofasthed.

I Aftenforsamlingen talte Ældsterne

Wm. Christensen og S. Jensen, Præs. N. C. Flygare samt Eldste D. N. Liljenqvist om Lydighed til Præstedømmet, Familieforhold, etc., bare kraftige Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse og fremsatte mange gode Lærdomme for saavel Hellige som Fremmede. Konferencen sluttedes til ubestemt Tid. — Om Mandagen afholdtes et Præstedømsmøde.

Konferencemødet i Kjøbenhavn begyndtes den 4de Maj, Kl. 8 Aften, med Sang og Bøn. Nærværende vare: N. C. Flygare, Præsident for den skandinaviske Mission, S. P. Neve, Konferencens Præsident, D. Olsson, Præsident for Skaane Konferencen, Eldsterne A. W. Carlsson og B. Rohde fra Kontoret i Kjøbenhavn, samt Eldsterne B. Jensen, S. Jensen og Wm. Christensen. Præs. S. P. Neve erklærede Konferencen aabnet, hvorefter Forstanderne afgave deres Rapporter, der løbde meget gunstige, idet der var opstaaet nyt Liv paa flere Steder i Konferencen, Mange vare blevne døpte og Udsigterne fremdeles vare gode; de Hellige vare gode og nidkjære. Eldste B. Jensen gav Beretning om sin Virksomhed; der havde enkelte Steder været lidt Modstand og han udtalte, at Herren muligvis maatte anvende haardere Midler forat bringe til Lydighed de Mange, som staa med Rumbstaaelse om Evangeliet. Sang og Bøn af Eldste Wm. Christensen.

Næste Dags Formiddag Kl. 10 fortsattes Mødet i et større, i Dagens Anledning lejet Lokale. Præs. S. P. Neve oplæste den statistiske Rapport over Konferencen, der for nærværende tæller 952 Medlemmer, af hvilke 141 siden sidste Konferencemødes Afholdelse vare blevne tillagte ved Daab. Rapporten vidnede om Brødrene's nidkjære Arbejde, dog var det ene formedelst Herrens Belsigelse, at vi vare istand til at udrette

Noget, thi det er hans Barm, hvori vi ere bestjæftigede. Præs. N. C. Flygare talte om den Aand af forøget Fremstrid, som i de senere Aar havde ytret sig i Kirken, strækkende sig endog til dennes yderste Led. Omtalte Kirkens Opkomst, Trængsler og Fremgang; de Helliges Tilstand i Utah, samt de sidste Dages store Begivenheder, hvoriblandt Jødernes Indsamling og omsider Frelserens Gjenkomst. Bøn af Eldste A. W. Carlsson. I Eftermiddagsmødet Kl. 2 bleve, efter Sang og dernæst Bøn af Eldste D. Olsson, Kirkens Autoriteter foreslaaede og enstemmigt vedtagne til Opholdelse. Eldste Wm. Christensen udtalte, at Mænd bleve nu ligesom i Frelserens Dage kaldede til at gaa ud i Verden forat oplyse Menneskene, der vare nedsinkede i Bantro og Mørke. Det store Spørgsmaal for Menneskene var, hvilket Evangelium Frelseren forkyndte, thi denne vidnede om, at det skulde blive prædiket i de sidste Dage, og Skriften erklærede, at det skulde blive gjengivet ved Englesendelse. Han fremsatte derefter nogle af Evangeliets Principer. Eldste A. W. Carlsson paaviste Nødvendigheden af at efterleve Guds Bud og Love; Jesus kom hertil Jorden forat forkynde en usforanderlig Lære, som var til Frelse for Menneskene, men ingenlunde for at grundlægge en Religion, der kunde omformes og ændres efter Enhvers Lykke.

Bøn af Eldste P. Petersen.

I Aftenforamlingen omtalte Eldste D. Olsson vor Handlefrihed, og formedelst Anvendelsen af denne kunde Menneskene sikre sig evigt Liv, der var stillet indenfor Enhvers Rækkevorne, som vilde det Gode. Eldste B. Jensen omtalte de mange eksisterende Sekter, dog var der kun een Herre, een Tro og een Daab og eet Evangelium, hvilket er gjengivet med alle dets Gaver og Kræfter. Præs. N.

C. Flygare udviklede Konferencemøders Betydning. Var Bidnesbyrd om, at dette Bærf var af Gud, og at det er nødvendigt for Menneskene at adlyde det, thi det er forberedende for hin store Begivenhed, Frelserens Gjenkomst. Det er ikke tilstrækkeligt at tro, men vi maa tillige adlyde Guds Bud og Love, der jo ere givne i dette Njemed, og herved ville

vi hørte store Velsignelser og berede os for en Arvelod iblandt de Trofaste paa den fornyede og herliggjorte Jord. Konferencen sluttedes til ubestemt Tid. Vn af Præs. S. P. Neve.

Om Mandagen afholdtes et Præstedømsmøde, i hvilket der gaves Brødrene mange gode Raad og Lærdomme.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

(Red Edward W. Tullidge — en 3ffe-Mormon.)

(Fortfat.)

Herefter havde Elbste Little endnu en anden Sammenkomst med Præsident Polk, der fortalte ham, at han „havde ingen Fordom mod de Hellige, men ansaa dem for at være gode Borgere, „at han var villig til at gjøre dem alt det Gode, som han fornuftigvis kunde, „at de skulde blive beskyttede,“ og at han havde „læst Petitionen med Interesse.“ Han bemærkede yderligere med Eftertryk, at han havde „Tillid til Mormonerne som gode amerikanske Borgere, ellers vilde han ikke gjøre saadanne Forslag, som han tilsigtede.“ Denne Sammenkomst varede i tre Timer, saa optagen var Præsidenten af sin Plan til at tage Kalifornien i Besiddelse ved Hjælp af Mormonerne. Men denne ædelmodige Hensigt blev senere forandret formedelst Senator Ventons Indflydelse.

Førend sin Afreise mod Vesten havde Elbste Little en anden særlig Sammenkomst med Præsident Polk, som yderligere sagde, at han havde „modtaget Mormonernes Bønner“ og „at de skulde blive erindrede;“ og at han havde „givet Krigsministeren Anvisning til at udfærdige Depescher til Oberst Kearney, Kommandør af Vestens Arme, med Hensyn til Mor-

Den 12te Juni begav Elbste Little sig i Selskab med Oberst Thomas L. Kane mod Vesten, idet Obersten medførte specielle Depescher fra Regjeringen til Oberst Kearney, der befandt sig i Fort Leavenworth. Dommer Kane rejste med sin Søn indtil St. Louis.

Følgende er den Ordre, ifølge hvilken Mormonerne mønstredes til Krigstjeneste:

Vestens Armees Hovedkvarter, Fort Leavenworth, den 19de Juni 1846.

Sir!

Det er kommen til Kundskab, at et stort Antal Mormoner ønske at emigrere til Kalifornien i det Njemed at nedsætte sig der, og jeg skal derfor give Dem Ordre til at begive Dem til deres Lejre og søge at hverve iblandt dem fire eller fem Kompagnier Frivillige forat slutte sig til mig i min Expedition til hint Land, hvert Kompagni bestaaende af hvilket som helst Tal imellem 73 og 109. Officererne ved et Kompagni ville blive een Kaptain, Premier- og Secondlieutenant, der ville være at vælge af de Menige og underkastede Deres Billigelse, og Kaptainerne ville da udvælge Underofficererne, der ligeledes ville være underkastede Deres Billigelse. Efterat Kompagnierne ere

blevne saaledes organiserede, ville de af Dem blive indrullerede i de Forenede Staters Tjeneste og ville fra den Dag at regne modtage deres Lønning, Rationer og andre Ydelsler, der gives de øvrige Frivillige af Infanteriet, enhver isølge Rang. De vil, efterat have indrulleret det fjerde Kompagni i Tjenesten blive betragtet som havende Rang, Gage og Godtgjørelser som en Oberstlieutenant i Infanteriet, og bemyndiges til at udnævne en Adjutant, Stabssergeant og Intendant ved Bataillon.

Efterat Kompagnierne ere blevne organiserede, ville de marschere til denne Post, hvor de ville blive beværnede og stillede paa Krigsfod, hvorefter de under Deres Kommando ville følge i mit Spor i Retning mod Santa Fee, hvor De vil modtage yderligere Ordre fra mig.

De vil ved Kompagniernes Organisation rekvirere Proviantforraad, Bogne, Heste, Muldyr, etc. De maa købe enhver Ting, der er nødvendig, og udstede Begler paa Intendanten og Forsynings-Departementet ved denne Post, hvilke ville blive indfrieede ved Fremvisning.

De maa lade Mormonerne tydeligt forstaa, at jeg ønsker dem som Frivillige i tolv Maanedes; at de ville blive marscherede til Kalifornien, idet de i Løbet af ovennævnte Tid erholde Lønning og Rationer, og ved dens Udløb ville de blive afskedigede og erholde Tilladelse til at beholde som deres private Ejendom de Geværer og Udrustning, hvormed de forsynes ved denne Post.

Der vil blive tilstaaet hvert Kompagni fire Kvinder som Vadsstøker, der ville rejse med Kompagnierne, modtagende de Rationer og andre Godtgjørelser, som ydes vor Armees Vadsstøker. Paa de foransøgte Betingelser, der herved tilfikkres Mormonerne, og hvilke ville trolig blive overholdte af mig og andre

Officerer paa de Forenede Staters Regjerings Begne, tvivler jeg ikke paa, at De paa nogle faa Dage vil være istand til at erholde femhundrede unge og legemsdygtige Mænd til denne Expedition.

Med Agtelse Deres forbundne

S. F. Kearney,

Oberst ved 1ste Dragonregiment.

Til Captain James Allen, 1ste Dragonregiment, Fort Leavenworth.

Det vil erindres, at Brigham Young, medens han an saa Opfordringen som en Prøve paa deres Trost, tilligemed Hæber C. Kimball og Willard Richards ilede til Mount Pisgah, 130 Mile, forat opfylde „Fordringen,” som de an saa den for, paa en Bataillon af deres udsøgte Mænd til at tjene deres Land. De sendte øjeblikkelig Sendebud med officielle Depescher fra deres Højraad til Nauvoo, Garden Grove og Egnene rundt omkring, kaldende til Hovedkvarteret deres gamle Mænd og store Drengene for at udfylde de Mænds Pladser, som gik i deres Lands Tjeneste.

De Tolv vendte da tilbage til Council Bluffs og samlede „Israels Lejr” for at indrullere de frivillige Kompagnier. Medens Major Hunt af de Frivillige optraadte det første Kompagni, talte Brigham Young i Woodruffs Bogn med Oberst Kane om Nationens Anliggender og fortalte ham, at den Tid vilde komme, da Mormonerne vilde „have til at frelse de Forenede Staters Regjering, eller den vilde henfaldne til Støvgran.”

Fyrreretyve Minutter over tolv samme Dag, den 15de Juli, forsamledes Eldstjerne og de unge i Løvsalen, bygget til at afholde Forsamlinger i. Præsident Young holdt derefter en kort men indtrængende Tale til de Forsamlede, hvori han med et Præg af undertrykt Høstidelighed bad Brødrene om „ikke at omtale Familier den Dag,” at de nu „ikke havde

Tid til at grunde.“ „Vi ønske,” sagde han, „at efterkomme den Fordring stillet til os, og vi ville ikke gjøre noget Andet, førend vi have fuldført dette. Derfor vi ønske det Privilegium at gaa til et Sted, hvor vi kunne dyrke Gud efter vor Samvittigheds Bydende, maa vi stille Bataillon. Jeg siger, det er ret, og hvo bryder sig om at opofre vor Bevemmelighed i nogle faa Aar.“

Edelmobigt besvarede Mormonerne denne Raabelse af deres Land. Apostlene virkede som Hververfergeanter, ejheller ventede de paa deres Forstærkninger, men handlede, som om de havde til Hensigt bogstavelig at udføre deres Leders Slutningsbemærkninger, hvori han sagde: „Efterat vi ere færdige med at tale, ville

vi opraae Kompagnierne, og dersom der ikke er unge Mænd nok, ville vi tage gamle Mænd, og dersom de ikke ere nok, ville vi tage Kvinder. Jeg ønsker at sige til Enhver, at de Forenede Staters Konstitution, saaledes som den formedes af vore Forfædre, blev dikteret, blev aabenbaret, blev indgIVEN i deres Hjerter af den Almægtige, som sidder paa sin Throne i Himlens Midte; omendstjændt kjendt for dem blev den dikteret ved Jesu Kristi Aabenbaringer, og jeg siger Eder i Jesu Kristi Navn, at den er saa god, som jeg nogenstunde kunde forlange. Jeg siger til Eder, opfylder Lovene. Der er ingen Lov i de Forenede Stater eller i Konstitutionen uden jeg jo ærer den og er rede til at opfylde den.“ (Fortf.)

Blandinger.

Egpllosion. Den 6te Maj exploderede en Krudtmølle, beliggende i Linsdalen mellem Wedel og Schulow ved Elben. Egpllosionen fandt Sted om Aftenen Kl. 10½, umiddelbart efterat Nattearbejderne havde givet Møde. Der hørtes tre tordenlignende Knald, og i et Øjeblik laa samtlige Bygninger i Ruiner. De sværeste Maskindele, deriblandt Jern af 6 Fods Diameter og 3 Fods Højde, blev løstede ud af Murene og slyngede hundrede Metre bort; Jernbjælker vare høje som Tjer og laa rundt omkring, medens der i Jorden var boret dybe Huller. Egpllosionen fandt Sted i den saakaldte Sigtemølle, og alle de derværende 5 Arbejdere samt den tekniske Direktør Schloh bleve begravede under Ruinerne, hvorfra man næste Dag fremdrog deres forfærdelig lemæstede Lig. Fem andetsteds i Møllen beskæftigede Arbejdere bleve mere eller mindre kvæstede. I Baaningshuset befandt sig Krudtmesteren, hans Kone og 5 Børn, der Alle bleve begravede under Ruinerne, Kl. 3 om Morgenen lykkedes det dog at fremdrage 4 af Børnene. De vare haardt saarede, men dog ilive; de andre tre Personer vare dræbte. I den nærliggende Landsby Wedel forblev ikke et eneste Tag helt. Knaldene hørtes langs Elbens Bredder lige til Cuthaven, og i flere Byer sprang Vinduesrunderne. Der gik Ild i de nærmeste Skove, men den blev snart dæmpet.

Giftige Insekter. Fra Silkeborgegnen skrives: Uagtet Foraaret hidtil har været kjøligt her, har dog enkelte Dages Varme været tilstrækkelig til at udvikle et for Kreaturerne, navnlig i Skovegne, farligt Insekt (en Art Hvepse), der angriber Kreaturerne's Pver og bagerste Extremiteter, hvor det lægger sine Egg og forvolder Dyret ulidelige Smertes. Følgen heraf er, at Dyret umager sig med at slukke det

frembragte Saar, men dette er absolut dødeligt, et Øjeblik efter strækker Dyret sig henad Jorden, og dets Tilværelse er forbi. Der er allerede indtruffet ca. 40 Tilfælde her paa Egnen, et stort Tab for Kreaturerne's Ejere. Der er endogsaa forekommet enkelte Tilfælde af, at disse Insekter i store Sværme have angrebet Mennesker, der dog ved hurtig Lægehjælp ere blevne befriede fra Følgerne af deres Stik.

Undersøiste Vulkaner. De sidste 15 Maaneder have, ifølge Times, været rige paa vulkaniske Udbrud, og det er ikke alene den beboede Del af Jordkloden, hvor saadanne Natursænomener kunne blive nøjagtig konstaterede, men ogsaa de store Verdenshaves Bund, der have været underkastede voldsomme Rystelser, hvorom følgende Meddelelser bære Vidnesbyrd. Føreren af en engelsk Bark, der er ankommen til Cowes, beretter saaledes, at han under 4 Gr. n. Br. og 21 Gr. v. L. (altsaa i Atlanterhavet, 60 Mile nordfor Ækvator) har set store Vandmasser blive kastede omtrent et hundrede Fod op i Luften, medens Havet i Nærheden var i stærk Bevægelse og der hørtes Lyden af en fjern Torden. Føreren af et Skib, der sejlede mellem Ny Zeeland og Den Vidland, melder ligeledes, at han et kort Stykke Vej fra den sidste Ø, saae Vandet tæt foran Skibet staa i Skum, og at den sydende Vandmasse bevægede sig med stor Fart. Skibets Cours blev forandret, saa at det kun kom til at berøre Grændsen af den oprørte Vandmasse. Naar man betænker, at Virkningerne af vulkanisk Virksomhed iagttages gennemsnitlig een Gang hver tredje Dag paa den beboede Deel af Jordkloden, er det ikke urimeligt at antage, at der ikke forløber nogen Dag, ja neppe nogen Time, uden at Jordstørpen bliver underkastet Rystelser paa et eller andet Sted.

Den 19de Marts, 1878, døde Hans Fjergensen i Logan, Cache Co., Utah, i en Alder af 82 Aar og 3 Maaneder.

Afdøde var født i Danmark den 19de November 1795; han annammede Evangeliet tilligemed sin Hustru, og de bleve døbt af hans ældste Søn, Jens Hansen, den 15de December 1861; de emigrerede til Utah et Aar senere. Han var Fader til 14 Børn, 52 Børnebørn og 3 Børnebørnsbørn.

Han var højlig agtet for sin Bestandighed i Sandheden.

Indhold.

Mars-Konferencen i Salt Lake City	257.	Konferencemøder	266.
Redaktionens Bemærkninger:		Kapitler af Præs. Brigham Youngs	
Jødemissionen	264.	Leonetsløb	269.
Afløsning og Beskikkelse	265.	Blandinger	271.
Emigrationsammeldelse	266.	Dødsfald	272.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzengade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording.